

Kaksikko oli ehtinyt kastua lähes läpimäräksi, tekniikan saavuttua paikalle, lyhyen selonteon jälkeen Sinikka ja Kalle poistuivat paikalta, luovuttaen valvontatehtävän toiselle partiolle, joka oli saapunut myös paikalle. Nelihenkinen ryhmä jakautui kahtia toisen ryhmän siirtyessä tutkimaan asunnon sisätiloja, toisen ryhmän jäädessä tutkimaan talon lähiympäristöä. Sisällä talossa oli melkoinen kaaos, sillä tavaroita lojui sikin sokin ja osa tavaroista oli tippunut kaapeista lattialle. Kahvipannuun oli jäänyt tilkka kahvia, parin kahvimukin ollessa pöydällä. Timo Remes ryhmän johtaja tarkasteli sängyn päällä makaavaa uhria, joka makasi toinen jalka kohti lattiaa, toisen jalan ollessa sängyllä. Vasen käsi retkotti sängyn ulkopuolella, oikean ollessa kyljen vieressä. Huoneen kulmapöydällä oleva kannettava oli paiskattu lattiaan sellaisella voimalla ettei jäljelle jäänyt muuta kuin kasa romua, myös koneen kovalevy oli tuhottu perusteellisesti. Samalla hetkellä pihalla ollut yksikkö asteli sisään. —Löytyikö mitään erikoista? Kysyi Remes —Ei mitään erikoista, isoauto on käynyt ilmeisesti pihassa, mutta sade on huuhtonut jäljet kokonaan. —Entä kengänjäljet, löytyikö kengänjälkiä? —Löytyi, täysin sileä pohjaiset. —Helvetti! Viittaa ammattilaisten touhuun. —Sitä ajattelin itsekin, entä täällä? Kysyi puolestaan Risto Niva. —Perusteellista työtä tehty, kuten varmaan huomaat. Ne jotka ovat tässä käyneet, on ilmiselvästi etsineet jotain laitettuaan ensin asukaan kylmäksi. Risto Niva teki pikaisen katsauksen asunnon muihin tiloihin, jotka olivat hävityksen jäljiltä. Ei pienintäkään epäilystä etteikö asialla ollut alan ammattilaiset. —Tilaustyökö? —Hyvin paljon mahdollista, ja sitä oletamusta tukee perusteellinen asunnon läpikäyminen, tehdään perustutkimus ja lähdetään sitten menemään. Raportin tulee olla valmiina huomenna kello kahdeksan keskusrikospoliisiin päälliköllä. Ryhmän saatua kenttätutkimuksen tehdyksi, kutsui Remes ryhmän yhteen pitämään pienimuotoisen palaverin. —Tämä taisi olla meidän osalta tässä, vai mitä? —Turha täällä on enää notkua, minä soitan ruumisauton noutamaan vainajan, te voitte lähteä menemään, tavataan huomenna kello kuusi kolmekymmentä. Myös partioyksikkö voi poistua. Muiden poistuttua Remes palasi takaisin asuntoon otettuaan ensin auton takaosasta tumman työkalulaukun. Samalla hetkellä puhelin heräsi eloon. —Remes. Aivan kuten ounastelit, paikat käyty perusteellisesti läpi. Kyllä homma on hoidossa, muut menivät jo, minä viimeistelen vielä ja poistun sitten. Ei, ei ole niin kiirettä, voin ajaa sitä kautta. Hyvä on, olen siinä vajaan tunnin kuluttua. Hetkeä myöhemmin mies käynnisti auton ja vilkaisi taustapeilistä vielä kertaalleen taakseen, avonaisista ikkunoista leijui ilmoille hienoinen savuvana. Remes kiihdytti niin että renkaat löivät tyhjää. Jonkin ajan kuluttua Remes istui ravintola Pippuri pihvin reunapöydässä, seuranaan arvokkaan näköinen mies ja tämän seuralainen. —Emme ole aloittaneet vielä, kun odotimme sinua. Samalla hetkellä hovimestari riensi tuomaan ruokalistoja. —Käsittääkseni tapaus Teuvo Tuokko on tutkittu ja kuopattu? —Kyseisestä henkilöstä ja tapauksesta ei ole jäljellä muuta kuin iso kasa tuhkaa. —Ah vallan mainiota, erinomaista työskentelyä Remes. Minä arvostan suuresti tekoasi, ja voin luvata sinulle loistavan tulevaisuuden työssäsi. Joko muuten olet valinnut? —Valinnut? Ai niin tosiaan, ajattelin ottaa pippuripihvin kermaperunoilla. —No mutta eikö se ole kovin tavanomaista, kultaseni sinä saat päättää. Miehen seurassa ollut kalliin puoleinen naisseuralainen sipaisi hiuksiaan, muodollisesti. —Ajattelin meille häränkiveksiä punaviini kastikkeella, minttu hyyydykkeen kera, ja juomaksi espanjalaista punaviiniä. —No mutta se on vallan mainio ajatus. Pyöreämahainen mies heilautti kättään ilmassa, tarjoilijan tullessa paikalle, teki mies nopean tilauksen. Remes ei tiennyt miten olisi istunut tuolissaan, tilanne oli kaikkea muuta kuin miellyttävä Remeksen kannalta. Hän oli ajautunut vaarallisen syviin vesiin, ja ainoa keino pysyä pinnalla oli tanssia tuon pyylevän öykkäriin tahtiin. —Sinulle tuli varmasti jonkin verran kuluja, vai kuinka? —No tuota... —Älä turhaan kakistele, totesi mies pöydän takaa ja kaivoi esiin sitten mustan attasea

salkun. Tuossa vähän vaivan palkkioksi mies totesi ja kaivoi salkusta ruskean kirjekuoren. Remes mietti hetken tilannetta, kunnes sitten poimi kuoren pöydältä ja pani sen puvun rintataskuun. —Sinä teet tapauksesta kaikkia osapuolia tyydyttävän loppuraportin, vai kuinka? —Totta kai sehän on selvä. Uhri oli nauttinut liikaa, nukahtanut vuoteeseen ja palava savuke oli tippunut lattiamatolle. Seurauksena tulipalo joka tuhosi totaalisesti asuinrakennuksen ja sisällä olleen henkilön, mikä sinällään oli hyvin suuri menetys. —Entä jos tulee kyselyitä? —Siitä ei huolta, nimittäin niitä ei tule. —Oikein hyvä sitten, jaahas sieltä tuleekin meidän annoksemme. Saatuaan aterian syödyksi miehet siirtyivät kabinetin puolelle, naisseuralaisen siirtyessä ravintolan puolelle. Remes mietti tilanteen saamaa käännettä. —Tahdon esitellä sinut muutamalle henkilölle, joista on suurta hyötyä meille molemmille. Remes asteli miehen perässä kabinettiin jossa pöydän ympärillä istui neljä muuta vierasta. Paikalla olevia henkilöitä Remes ei tuntenut. Lyhyen esittelyn jälkeen Remes istui muiden viereen pöydän ääreen. —Remes! Maineesi on kantautunut tietoomme jo aika päiviä sitten. —Toivottavasti positiivinen maine. Remes tyytyi toteamaan. —Hyvä ystäväsi Jörgen Sundman on kertonut sinun olevan mies paikallaan. Remes oli juuri sanomassa, kun tämän eteen annettiin nippu papereita, joita mies katseli hetken, nipussa oli arviolta parisenkymmentä paperiliuskaa. —Ennen kuin sanot mitään, niin toivomme sinun tutustuvan näihin papereihin. Totesi pöydän päässä istunut harmaapäinen mieshenkilö. Remes katseli nyt vuoron perään papereita ja pöytä seuruetta, jotka katselivat ilmeettöminä Remestä, joka poimi nivaskan käsiinsä. Salongin valtasi nyt täydellinen hiljaisuus, kaikkien huomio oli nyt kiinnittynyt Remekseen, joka luki huolellisesti papereita läpi. Käytyään paperit läpi mies pani nipun pöydälle, josta se korjattiin nopeasti talteen. —Olenko ymmärtänyt oikein, että osastoni voisi sulkea silmänsä tietyissä asioissa tiettyinä aikoina,? —Sanotaanko että tulkintasi osui oikeaan. —Onko vaihtoehtoja? —On toki, aina on olemassa vaihtoehtoja. Olet varmasti tarpeeksi älykäs ja terävä oivaltamaan vaihtoehtosi. Elinikäinen, josta tosin et ehdi istua kahta tuntia pitempään tai melko leppoiset eläkepäivät vaikka Bahamalla. Remes poimi savukkeen taskustaan, vetäen sitten nikotiinia keuhkoihinsa, päästäen sitten pyöreän savurenkaan ilmaan. —Entä keskusrikospoliisi yksikkö? —Siitä ei huolta yhteinen ystävämmme Gösta Sunberg hoitaa sen puolen asiassa, vai kuinka, Remeksen vieressä ollut mies nyökkäsi ja hymyili naama virneessä. —Ilmeisesti asia koskettaa meitä kaikkia tämän pöydän ympärillä olevia. —Meillä jokaisella on omat intressimme tässä projektissa, en kuitenkaan kehota kokeilemaan liaksi onneanne Remes. Samalla hetkellä mies tajusi olevansa kaltevalla linjalla. —Ymmärrän, entä kollegat joiden kanssa tulen toimimaan. Käsittääkseni teidän muiden osuus lienee pysytellä taustalla. —Olet oikeassa, saat avuksesi Klaus Koivun sekä Marketta Juntin, tunnetko? —Ei sano mitään. —Ei tarvitsekaan vielä tässä vaiheessa. Asia on siis sovittu? Remes mietti hetken tilannetta, puntaroiden eri vaihtoehtoja, vaikka se oli täysin tarpeetonta, hän oli ajautunut liian mustiin vesiin jo aika päiviä sitten. Mies nyökkäsi sovitun merkiksi. Samalla hetkellä miehen eteen tuli toinen paperi nippu ja mustekynä. —Siinä tapauksessa allekirjoita paperit niin päästään asiassa eteenpäin. Remes sutaisi nopeasti nimensä papereihin, ojentaen paperinivaskan takaisin. —Ilmeisesti tämä oli tässä. —Tämä oli tässä, kiitos yhteistyöstä ja tulevasta yhteistyöstä. Meidän puolesta asia oli tässä, otamme tarvittaessa yhteyttä teihin. 4.Luku Julin mutusti pekonihampurilaista vakiopaikallaan eli ikkunan äärellä josta oli suora näkymä kävelykadulle ja kadun toisella puolella sijaitsevan hotellin pääovelle, jota reunusti kaksijalkaiset pulut ja ilolinnut. Julinia tämä ei liiemmin kiinnostanut, sitä touhua oli nähty aivan liikaa, sen sijaan Julinia kiinnosti suuresti millainen ilmestys Nina Mäkipää olisi. Mies vilkaisi välillä ympärilleen, näkyisikö mitään erikoista, samalla hetkellä puhelin taskussa heräsi eloon. Mies kaivoi puhelinta taskustaan ja

juuri kun hän oli saanut sen esiin, niin puhelu katkesi. Julin kirosi syvään. —Tämä paikka lienee vapaana kuului seuraavaksi selän takaa. Mies käännähti katsomaan, mittailen tulijaa päästä varpaisiin. —Ikävä kyllä se paikka on varattu. —Niinkö, ilmeisesti minulle, nainen naurahti ja jatkoi. —Nina Mäkipää. —Julin, totesi mies ja pyyhkäisi sitten kastikkeen sormistaan, kätellen tulijaa. Liity toki seuraani, syön tämän nopeasti loppuun. —Ei kiirettä, tilaan itselleni myös. Nainen ehätti toteamaan ja meni sitten tiskille, palaten mukanaan kerroshampurilaisaterian kanssa. —Syöminen jäänyt tältä päivältä hieman vähiin, Nina tyytyi toteamaan, miehen katsellessa naisen ateriointia. Pari vaihtoi tovin näennäisiä asioita, sen aikaa kun Nina oli saanut syödyksi. —Ruumis ravittu, sielu kaipaa nikotiinia, tyytyi Nina toteamaan, kun oli saanut purilaisen syödyksi. —Niin mikä tämä kuvio oikein on, okei Arttu Karma on sinun tuttusi ja minun entinen pomoni, mutta ei siitä sen enempää, minä olen nyt tässä ja tahtoisin saada alustavan kuvan tilanteesta. —Sen sinä saat oitis kun mennään asemalle. Nina mietti hetken tilannetta mennessään autolle, Julinin seuratessa. —On parempi ettei meitä nähdä yhdessä, sitä paitsi on parempi että en tule työpaikallasi. Mies siveli hetken leukaa ja oli vaivaantuneen näköinen. —Kai sinulla on pöytäkirjat ja dokumentit? —On, on, tai oli. —Mitä helvettiä? —Suurin osa tutkimusaineistosta meni Krp:lle, jonka mukaan juttu on selvä ja sitä ei avata enää. Ninan ilme vakavoitui silmänräpäyksessä, kaivaessaan toisen savukkeen taskustaan. Sormeillen toisella kädellä kaulassa olevaa medaljonkia. —Ei tutkita eikä juttua avata? Miksei muka? —Syytä en tiedä, näin minulle kerrottiin. Nina nousi ylös autosta ja nilkutti sitten hieman, tietoisena että Julin katseli tämän kävelyä. —Työtapaturma, edellisen jutun yhteydessä. Sinä siis kutsuit minut tutkimaan juttua jota ei tutkita, niinkö? —Niin no tuota ajattelin, kun sinulla on melkoiset rekordit Karman mukaan. Nina tumppassi savukkeen ja katseli miestä syvälle silmiin. —Vittu ja minähän en kahta ja puolta sataa kilometriä aja turhaan, se on muuten varma asia se, onko sinulla mitään dokumenttia jutusta mukanasi. —Läppärillä, autossa. —Saanko vilkaista aineistoa. —Totta kai, käyn hakemassa autosta, mennään sitten tuonne kahvilaan. Julinin noudettua kannettavansa autosta kaksikko suunnisti kadun toisella puolen sijaitsevaan Elosen kahvilaan, joka oli puoliksi täynnä. Ninan tutkiessa tutkimusaineistoa, mies oli noutanut heille molemmille kahvit, katselen nyt Ninan keskittynyttä ilmettä, joka ei värähtänytkään. —Tämän mukaan uhri oli menehtynyt vammoihinsa ja että tapauksen ainoa silminnäkijä on löydetty reikäpäässä omasta sängystä. Onko Krp tietoinen tästä uhrista? —On koska tulivat tekemään tekniikan kanssa tarkemman tutkimuksen, itse olin ehtinyt poistua paikalta. Nina mietti tilannetta hetken ja hörppäsi sitten mustaa kahvia, sulkien samalla miehen kannettavan. —Näkyikö tapahtumapaikalla mitään erikoista tai yleensä mitään. —Ei kerrassaan yhtään mitään, se siinä onkin erikoista kun ei näkynyt mitään jopa askelten jäljet oli siloiset ja puhtaat. —Mielenkiintoista. Nina tyytyi toteamaan ja hörppäsi sitten haalenneen kahvin loppuun, lähdetään, käydään katsomassa sitä Teuvo Tuokon viimeistä maallista olin sijaa, ennen kuin päätän jatkosta. Reilun puolen tunnin kuluttua saapuivat pienelle tontille, jolla ei sijainnut muuta kun isokasa tuhkaa ja savupiippu kuin kuuluisa pisantorni, sillä erotuksella että tämä piippu oli suora. Ninan astuessa ulos autosta tämä kirosi äänekkäästi. —Mitä vitun pelleilyä tämä oikein on! Jumalauta eihän täällä ole yhtään mitään. Onko tämä varmasti saatana oikea paikka! —On, on, tarkistin navigaattorista, en käsitä tätä, ei voi olla mahdollista. Mies päivitteli ja puisteli päätään. Nina katseli tuhkakasaa ja pystyssä töröttävää savupiippua, kaivaen samalla savukkeen taskusta ja meni siteen tuhkakasan keskelle, Julinin tullessa tämän perässä. —Tämä taisi olla tässä, juttu päättyi ennen kuin ehdittiin edes aloittaa. Totesi Julin alistuneen oloisena. —Erehdyt! Tästä vasta tämä juttu alkaakin. Nina tyytyi toteamaan. —Mitä tässä on tehtävissä hiiltyneet rauniot ja kasa tuhkaa, siinä kaikki. —Paljonkin. Minäpä kerron hieman

faktoja. Laitapuolen kulkija on hakattu ja ammuttu ysi millisellä, toden näköisesti laittomalla aseella. Tapauksen silminnäkijä on listitty lähietäisyydeltä samaa kaliberia olevalla aseella ja lopuksi uhri on poltettu rakennuksen kanssa maan tasalle, hieman erikoista. —Ei voida sanoa että uhri on ollut palonhetkellä rakennuksessa. —Ai ei vai? Miten selität tuon sormuksen ja kaulaketjun. Julin katsoi tarkemmin tuhkaa, josta pilkisti noen likaamia koruja. —Mitä helvettiä!? —Sitä että ammattilaiset on asialla, jotka ei jätä mitään arvailujen varaan. Sinulla oli aineiston mukaan joitakin kuvia tältä paikalta, vai kuinka? —On minulla...kännykässä. —Helvetin hyvä juttu, katsotaan niitä kuvia, niin saadaan hieman hahmotettua tapahtumapaikkaa ja mittasuhteita. Julin katsoi hetken Nina ja kaivoi sitten puhelimen esiin ja ojensi sen Ninalle, joka alkoi tutkimaan kuvia. —Uhri oli siis tuossa asennossa? —Kyllä, juuri tuolla tavoin. Nina vilkaisi vuoroin tuhkakasaa ja vuoroin kuvaa. Ei epäilystäkään uhrin korujen sijainti tuhkassa täsmäsi kännykän kuvien kanssa. Ninan huomio kiinnittyi erääseen kuvaan, kuvassa sinällään ei ollut mitään erikoista joitakin astioita pienellä ruokapöydällä, paitsi että lattialla ollut muovimatto oli hieman koholla. Ei epäilystäkään ettei kuva olisi ollut asunnon keittiöstä. Julin seurasi Ninan siirtymistä paikasta toiseen, menen sitten oletettuun keittiöön. —Muistatko tämän paikan? —Tietenkin, asunnon keittiö, pöydällä oli muutamia laseja. —Niinpä näkyy olevan. Huomasitko silloin kohoumaa muovimatossa. —En kiinnittänyt huomiota, olisiko pitänyt. —Se selviää aikanaan. Otetaan tämä tuhkakerros, pois tästä. Julin oli tullut naisen viereen ja pyyhki jalallaan enimmäkseen tuhkat pois. —Kokeillaan tällä totesi Nina ja otti sitten rautaputken tuhkan seasta ja koputti sitten pitkin tuhkan peittämää pintaa kunnes... —Bingo, taisi osua ja upota. Tästä kohtaa puhtaaksi, niin katsotaan. Julin pyyhki hetken tuhkaa kunnes esiin paljastui betonilaatta. —Mitä hittoa? Älähti Julin —Yksinkertaista, maakellari, hyvin yleinen tämän tyyppisissä taloissa. Erikoista että se oli peitetty kokolattia muovimatolla. —Hitto voisiko olla... —Paljon mahdollista, että tuolla on jotain merkittävää, kokeillaan saadaanko laattaa siirrettyksi. Julin asettui hajareisin laatan viereen ja kampesi naama punaisena laattaa sivuun, saaden sen sitten vähän kerrallaan sivuun. Laatan alta tulvahti ummehtunut haju, joka iski pitkin kasvoja. Julin riensi autolle ja tuli sitten taskulampun kanssa takaisin. Hetkeä myöhemmin he molemmat oli laskeutuneet kellariin. Julin valaisi lampulla kellaritilaa, jossa oli pääasiassa roinaa. Peräseinällä oli pienehkö ovi, joka johti toiseen tilaan. —Käydään katsomassa! —Hitto tämä on lukossa. Totesi Julin koskettaessaan riippulukkoa. Nina oli tullut miehen viereen löytämänsä sorkkaraudan kanssa, samalla kuului narahdus kun lukkosalpa antoi periksi. —Eihän ole. Totesi Nina virnistäen. Tämä huone oli kokonaan eri tyyppinen kuin muu kellaritila, paikka oli täydellisen puhdas, huonetta ympäröi työtasot sekä läjä erityyppisiä laboration apuvälineitä. —Mitä helv... —Ilmi selvä juttu, kemikaali tehdas, ja lopputuotosta on turha arvuutella. —Vittu täällä on valmistettu jotain... —Kovan luokan kamaa, ei ole epäilystäkään, ilmeisesti varsinainen leipätyö Tuokolla ei lyönyt leiville. Totesi Nina ja katseli huonetta tarkemmin. Samalla hetkellä medaljonki kaulassa tuntui lämpöiselle. Nina siirtyi peräseinällä olevan kaapin edustalle, joka oli lukossa. —Mene ylös haukkaamaan happea ja varmistamaan, ettei tule epämiellyttäviä yllätyksiä, Nina totesi Julinille, joka seiso kalpeakasvoisena keskellä lattiaa. —Kyllä tämä tästä, ähki mies. —Ei sinun miehinen egosi siitä kärsi vaikka menetkin, sitä paitsi täällä on todella huono ilma. —No ehkä minä tästä sitten menen. Nina katseli miehen nousemista maanpinnalle. Seuraavassa hetkessä Nina oli palanut lukitun kaapin luokse, jonka tämä tiirikoi varsin helposti auki. Sisällä kaapissa oli joitakin mappeja sekä muutama muistitikku ja kymmenentuuman tabletti. Nina korjasi mukaansa tärkeimmät tavarat, niihin hän tutustuisi tarkemmin paremmalla aikaa. Samalla hetkellä maanpinnalta kuului huikkaus. —Meneekö vielä kauan, nimittäin minusta tuntuu, että meidän

häivyttävä pikku hiljaa. Nina lukitsi kaapin ja nousi sitten rappusia pitkin maanpinnalle, jossa Julin käveli hermostuneesti. —Mikä hätänä? —En tiedä, tuli omituinen tunne, ehkä meidän on syytä häipyä täältä, löytyikö sieltä mitään? —Joitakin kansioita ainoastaan, Nina tyytyi toteamaan.